

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1074: Xưa Nay Bao Nhiêu Người Tu Hành, Thô Niệm Vừa Tạm Lãng, Liên Cho Rằng Đã Chứng Được Tam-Muội

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 094)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Xưa nay bao nhiêu người tu hành, thô niệm vừa tạm lãng, liền cho rằng mình đã chứng được Tam-muội. Tập khí vẫn còn nguyên đó, mà lại tự xưng là “nhập vận đẳng đẳng” (tùy duyên tự tại). Đó đều là lấy phàm làm thánh, ngụy xưng là cảnh giới viên dung, người như thế hiếm có ai mà không bị đọa lạc.】

Đoạn văn này nói thật quá hay! Đã đem ý nghĩa của đoạn kinh này do Phật Thích Ca Mâu Ni thuyết, từ bi hiển lộ ra hết cho chúng ta thấy. Từ đó có thể biết, người hiểu lầm lời Phật dạy, từ ngàn xưa vốn đã không thiếu những người như thế, huông hồ là thời hiện đại. “Thô niệm vừa tạm lãng”, những vọng niệm thô kệch đã bớt đi rồi, bớt đi rồi thì người này thế nào? Sẽ đạt được “khinh an”, vừa mới có được chút thọ dụng. Trong tâm rất đổi an tịnh, đây là mới đạt được khinh an — một thuật ngữ trong Phật học: chữ “khinh” mang ý nghĩa là nhẹ nhàng, chữ “an” mang ý nghĩa là bình an. Vừa mới đạt được cảnh giới này, đây là công phu học Phật bước đầu của chúng ta đã đắc lực. Sự can nhiễu của cảnh giới bên ngoài đã nhỏ đi, sau khi tiếp xúc với ngũ dục lục trần bên ngoài, tâm không còn nổi sóng to gió lớn nữa. Chỉ có những gợn sóng lăn tăn nhỏ bé, tự cảm thấy tâm mình rất bình tĩnh, không quá bị cảnh giới bên ngoài dụ dỗ, cám dỗ, đây chính là khinh an. Thế là họ hiểu lầm, cho rằng bản thân đã chứng đắc Tam-muội. Điều này trong Phật pháp gọi là “Tăng thượng mạn”, tức là chưa chứng mà tự cho là đã chứng. Thế nhưng họ hoàn toàn không hề lừa gạt người, không phải cố ý lừa gạt người, mà là tự bản thân họ lầm lẫn, hiểu lầm rồi, chưa chứng mà tưởng là đã chứng, tình trạng như thế này có rất nhiều.

Trước đây tôi từng gặp một vị lão Cư sĩ, ông ấy bảo với tôi, vô cùng hoan hỷ mà nói với tôi rằng: Ông ấy đã chứng được quả A-la-hán. Tôi giải thích thế nào ông ấy cũng không tin, ông tự cho rằng mình thật sự đã chứng đắc rồi. Ông

ấy cũng không phải là lừa gạt người, cũng chẳng phải nói vọng ngữ, nói thật ra thì đó là sự hiểu lầm. Đến cuối cùng tôi hết cách, tôi bèn nói: “Được rồi! Nếu thực sự chứng đắc A-la-hán, thì nhất định phải có thần thông, điều này chúng ta đã đọc quá nhiều trong kinh Phật rồi. Tu-đà-hoàn thì đã có Thiên nhãn thông, Thiên nhĩ thông, Tu-đà-hoàn là Sơ quả; ông nay đã chứng đắc A-la-hán, là Tứ quả La-hán. Hiện tại chúng ta đang ngồi trò chuyện trong phòng khách nhà ông, bên ngoài cổng lớn có người đi ngang qua, ông có nhìn thấy không?”. Ông ấy đáp: “Không thấy”. “Vậy thì ông chưa chứng A-la-hán rồi, bức tường mà ông còn nhìn không xuyên qua được. Nếu ông thực sự chứng A-la-hán, thì bất kỳ ai đi lại bên ngoài bức tường kia, ông nhất định sẽ nhìn thấy rất rõ ràng, vì ông có Thiên nhãn. Thiên nhãn ông còn chưa đạt được, thì ngay cả Sơ quả Tu-đà-hoàn ông cũng chưa chứng được”. Như vậy ông ấy mới chịu tin, mới biết là bản thân đã hiểu lầm. Tâm của ông ấy là đạt được khinh an, công phu niệm Phật quả thật đã có được một chút đắc lực. Trước kia gặp cảnh giới bên ngoài, người ta khen ngợi thì rất hoan hỷ, người ta mà chửi cho vài câu thì tức giận mấy ngày liền; hiện nay gặp phải cảnh giới đó, có lẽ đã không còn động tâm nữa, đã cảm thấy không sao cả, bèn cho rằng mình đã chứng quả A-la-hán, kỳ thực cảnh giới ấy vẫn còn xa vời vợi. Nhưng dầu sao thì đó cũng là một cảnh giới tốt, đã có tiến bộ rồi, thế nhưng không được phép hiểu lầm; hễ có sự hiểu lầm thì công phu sẽ không thể nào nâng cao lên được nữa. Đây chính là “thô niệm vừa tạm lắng”, tình trạng này quả thật là có, tự cho rằng mình đã chứng được Tam-muội.

“Tập khí vẫn còn”, tập khí vẫn còn đó mà cũng học đòi Bồ-tát du hí thần thông, như vậy sao được, điều đó thật nguy to! “Nhậm vận đẳng đẳng” chính là như chúng ta thường nói, chư Phật Bồ-tát thị hiện ở thế gian chúng ta du hí thần thông. Giống như mọi người đều biết, Tể Công Hoạt Phật thời xưa, đó chính là “nhậm vận đẳng đẳng”, ngài chẳng kiêng kỵ một điều gì cả. Cận đại vào những năm đầu Dân Quốc, cũng có một vị pháp sư như vậy, là Kim Sơn Hoạt Phật, tức là pháp sư Diệu Thiện ở chùa Kim Sơn, thành phố Trấn Giang, tỉnh Giang Tô. Gần đây chúng ta có in cuốn “Kim Sơn Hoạt Phật Thần Dị Lục”, đó là do pháp sư Lạc Quán viết, chúng ta in ra để cho mọi người cùng xem. Đó mới là “nhậm vận đẳng đẳng”, thế nhưng cái dáng vẻ đó của ngài chúng ta không thể nào làm theo được, chúng ta hết cách. Vị pháp sư này, quý vị đi xem “Truyện Ký” thì sẽ biết, cả đời ngài không hề tắm rửa, mùa đông cũng như mùa hè ngài chỉ mặc đúng một bộ quần áo, mùa đông ngài không lạnh, mùa hè ngài không nóng. Ngài ăn uống thì vô cùng tạp nhạp. Những đồ người ta ném dưới đất không cần

nữa, ngài đều nhét lên ăn; tiền mặt, tiền giấy người khác cúng dường, ngài vừa cầm vào tay là nhét ngay vào miệng nuốt xuống, những tờ tiền đó biết bao nhiêu là vi khuẩn, phong cách đó của ngài chúng ta không học theo được. Chúng ta xem trong “Truyện Ký” của ngài, bởi vì ai cũng biết ngài từ trước đến nay không bao giờ tắm rửa, có một ngày nọ, một vị cư sĩ tốt bụng chuẩn bị nước tắm để ngài tắm một bữa; ấy thế mà thứ nước tắm đó, người ta uống thứ nước ấy vào thì bệnh gì cũng chữa khỏi, quý vị xem có kỳ lạ hay không! Chúng ta thấy pháp sư Diệu Thiện của chùa Kim Sơn, chúng ta liền nghĩ đến Tể Công thời xưa là thật chứ không phải giả, pháp sư Diệu Thiện và Tể Công vô cùng giống nhau. Điều này chúng ta tuyệt đối không thể học theo, vì sao vậy? Vì tập khí của chúng ta vẫn còn, các ngài không còn tập khí, các ngài có thể làm, còn chúng ta không thể làm; nếu chúng ta cũng muốn làm như vậy, thì đó chính là lấy phàm lạm thánh, chúng ta là phàm phu mà mạo danh thánh nhân, như vậy sao được! “Đó đều là lấy phàm lạm thánh, nguy xung là cảnh giới viên dung”, các ngài là viên dung thật sự, chúng ta không làm được, điều này tuyệt đối không thể mạo xung! “Hiếm có ai mà không đọa lạc”, chữ “tiền” (鮮) ở đây có nghĩa là ít, rất ít người không bị đọa lạc. Làm sao có thể học theo những vị đó, rồi tự cho rằng mình đã được tự tại!

Chúng ta nêu lên một ví dụ đơn giản để nói rõ, đây là điều mà những người học Phật trong xã hội hiện nay đều cần phải cảnh giác. Phật giáo Trung Quốc, bất luận là người xuất gia hay tại gia, đều trường chay, ăn chay. Hiện nay người học Mật pháp rất đông, Mật pháp ăn thịt. Không sai, những người thật sự tu hành có đức hạnh của Mật tông, họ ăn thịt chúng sanh là để siêu độ cho chúng, còn quý vị ăn thịt chúng sanh, quý vị có năng lực siêu độ cho chúng hay không? Nếu như quý vị không có năng lực siêu độ cho chúng, thì có phải là ăn của nó nửa cân, sau này phải trả nó tám lạng không? Vấn đề này trở nên nghiêm trọng rồi. Đừng cho rằng dường như Mật tông đối với ngũ dục lục trần đều có thể thỏa thích thụ hưởng, mà lại có thể “tức thân thành Phật” (thành Phật ngay trong thân này), pháp môn này quá tốt rồi! Nói cách khác, không đoạn diệt tham sân si mà cũng có thể thành Phật, nên người học Mật vô cùng đông đảo. Họ tu như vậy tương lai có kết quả hay không? Ấn Quang Đại sư trong “Văn Sao” đã nói rất nhiều, chỉ e rằng tương lai đều phải đọa vào Tam đồ (ba đường ác), chẳng thể tức thân thành Phật được, làm gì có cái đạo lý đó! Chúng ta bắt buộc phải tìm hiểu lịch sử của Mật tông, tình hình truyền thừa của Mật tông, thì quý vị mới biết được phương thức sinh hoạt của họ từ đâu mà có. Mật giáo ở Trung Quốc,

tại các vùng Tây Tạng, Tây Khang, Thanh Hải, những dân tộc du mục ở các vùng cao nguyên này, trong đời sống của họ, thức ăn chủ yếu chính là thịt bò và thịt cừu, họ không có lúa gạo, không có rau xanh, đây là chuyện bất đắc dĩ. Quý vị hiện nay đã có ngũ cốc và các loại hoa màu, có rau xanh để duy trì mạng sống, thì quý vị không nên ăn thịt chúng sanh nữa. Tuy rằng ăn thịt không phải là sát sanh, nhưng lại là gián tiếp sát sanh, không phải trực tiếp mà là gián tiếp. Quý vị không ăn thịt thì người ta sẽ không giết mổ nữa. Chính vì quý vị muốn ăn, họ mới giết rồi bán lại cho quý vị. Những đạo lý này chúng ta nhất định phải hiểu thấu. Cho nên, dù chúng ta có tu học Mật tông đi chăng nữa, cũng không nên học theo phương thức sinh hoạt đó của họ. Vì sao vậy? Vì sự phân biệt, chấp trước của chúng ta vẫn còn nguyên đó, đừng nói chi đến lời nói hay hành động tạo tác, mà ngay đến việc khởi tâm động niệm cũng đều đã mang tội lỗi rồi. Thế nên những việc như vậy, quả thực là hiếm có ai mà không bị đọa lạc.